

Mål C-710/23**Sammanfattning av begäran om förhandsavgörande enligt artikel 98.1 i domstolens rättegångsregler****Datum för ingivande:**

22 november 2023

Domstol som begär förhandsavgörande:

Nejvyšší správní soud (Republiken Tjeckien)

Datum för beslutet att begära förhandsavgörande:

1 november 2023

Klagande:

Mgr. L.H.

Motpart:

Ministerstvo zdravotnictví

Saken i det nationella målet

Det nationella målet avser ett överklagande från Ministerstvo zdravotnictví (Hälsoministeriet, Republiken Tjeckien) (nedan kallad motparten) av den dom som meddelats av Městský soud v Praze (Stadsdomstolen i Prag, Republiken Tjeckien) (nedan kallad Stadsdomstolen) om upphävande av det beslut som meddelats av motparten och det beslut som meddelats av ministr zdravotnictví (hälsoministern, Republiken Tjeckien) i ett mål rörande klagandens begäran om tillgång till information.

Syfte med och rättslig grund för begäran om förhandsavgörande

Begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF gäller huruvida det, vid en begäran om information om en juridisk persons verksamhet, vilken även inbegriper uppgifter om en fysisk person, är fråga om behandling av enbart juridiska personers personuppgifter eller också av fysiska personers personuppgifter och huruvida denna begäran om information – för det fall det anses att även fysiska personers personuppgifter behandlas – kan underställas krav

som går utöver tillämpningsområdet för Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/679 av den 27 april 2016 om skydd för fysiska personer vid behandling av personuppgifter och om upphävande av direktiv 95/46/EG (allmän dataskyddsförordning) (EUT L 119, 2016, s. 1) (nedan kallad dataskyddsförordningen).

Frågor som har hänskjutits för förhandsavgörande

1) Utgör ett utlämnande av för- och efternamn, namnteckning och kontaktuppgifter beträffande en fysisk person som är styrelseledamot eller företrädare för en juridisk person – vilket uteslutande har till syfte att identifiera den person som är behörig att företräda den juridiska personen – en sådan behandling av fysiska personers ”personuppgifter” som avses i artikel 4 led 1 i dataskyddsförordningen, och omfattas detta därmed av dataskyddsförordningens tillämpningsområde?

2) Kan det i nationell rätt, inklusive i nationell rättspraxis, föreskrivas att en förvaltningsmyndighets tillämpning av en direkt tillämplig unionsförordning, närmare bestämt artikel 6.1 c eller, i förekommande fall, 6.1 e i dataskyddsförordningen, ska underställas ytterligare villkor vilka i sig inte följer av förordningens ordalydelse, men som faktiskt stärker skyddet för de registrerade personerna, närmare bestämt ett villkor som innebär att offentliga myndigheter är skyldiga att i förväg informera den registrerade om att en begäran framställts om att hans eller hennes personuppgifter ska lämnas ut till tredje part?

Anförda unionsbestämmelser

Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/679 av den 27 april 2016 om skydd för fysiska personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter och om upphävande av direktiv 95/46/EG (allmän dataskyddsförordning) (nedan kallad dataskyddsförordningen) skäl 14 andra meningen, artiklarna 4 led 1, 6.1 a, 6.1 c och 6.1 e.

Anförda nationella bestämmelser

Zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (lag nr 106/1999 om fri tillgång till information) (nedan kallad lag nr 106/99), § 2.1 (ansvariga organ), § 3 (skyldigheten att tillhandahålla information).

I § 8a.1 anges följande: ”Det ansvariga organet ska lämna ut information om personliga förhållanden, närings- eller yrkesverksamhet och identifikationsuppgifter avseende en enskild person och den enskildes privatliv, liksom personuppgifter under förutsättning att detta sker i enlighet med de lagar som reglerar skyddet av dessa uppgifter”.

I § 8a.2 anges följande: ”Det ansvariga organet ska lämna ut sådana personuppgifter om en offentlig person, tjänsteman eller anställd vid en offentlig myndighet av vilka det framgår vilken offentlig eller officiell uppgift, funktion eller ställning den ifrågavarande personen har”.

Sammanfattning av de faktiska omständigheterna och parternas argument i målet vid den nationella domstolen

- 1 Klaganden begärde i enlighet med lag nr 106/99 följande information från motparten (som är det ansvariga organet): i) de avtal om försäljning av test för kontroll av förekomsten av sjukdomen SARS-CoV-2 vilka ingåtts av det ansvariga organet, och ii) det produktcertifikat (test) som utfärdats av det ansvariga organet och som anger att användningen av testet inom Europeiska unionens territorium (och eventuellt i Republiken Tjeckien) för kontroll av förekomsten av sjukdomen SARS-CoV-2 är tillåten. Klaganden begärde tillgång till information avseende identifikationsuppgifter och namnteckningar av de personer som utfärdat varje respektive intyg.
- 2 Motparten beslutade att delvis avslå denna begäran. Även om motparten lämnade ut de begärda certifikaten till klaganden så maskerades uppgifterna avseende den (fysiska) person som undertecknat dem för den juridiska personens räkning. De maskerade uppgifterna avsåg följande: för- och efternamn, namnteckning, funktion vid den juridiska personen och, i fråga om flera intyg, även e-postadresser, telefonnummer och i vissa fall webbadresser till det företag som utfärdat intyget (nedan kallade de maskerade uppgifterna). Uppgifterna i fråga hade maskerats i syfte att skydda personuppgifter om de fysiska personer som angavs i certifikaten och som agerat för respektive juridiska persons räkning.
- 3 Klaganden överklagade detta beslut till hälsoministern, vilken genom beslut av den 15 september 2020 fastställde motpartens beslut.
- 4 Stadsdomstolen upphävde både motpartens och hälsoministerns beslut. Stadsdomstolen konstaterade att även om de maskerade uppgifterna utgjorde personuppgifter i den mening som avses i artikel 4 led 1 i dataskyddsförordningen (vilket gjorde det möjligt att identifiera en fysisk person i den mening som avses i samma bestämmelse) så instämde den inte i motpartens ståndpunkt, nämligen att det inte förelåg något av de fall där behandlingen av personuppgifter om registrerade personer enligt artikel 6.1 i dataskyddsförordningen var laglig. Stadsdomstolen tog hänsyn till att förvaltningsmyndigheterna inte hade försökt att kontakta de berörda registrerade personerna om att deras personuppgifter skulle lämnas ut till klaganden. I detta avseende hänvisade Stadsdomstolen till den hänskjutande domstolens praxis om att lämna ut information enligt lag nr 166/99, av vilken följer i) att förvaltningsmyndigheterna är skyldiga att utan otillbörligt dröjsmål underrätta registrerade personer om att det ansvariga organet avser att lämna ut information om denne till tredje part, och ii) att de personer som potentiellt berörs har rätt att yttra sig om ett sådant utlämnande av information.

Det ansvariga organet ska ta hänsyn till de berörda personernas yttrande och därefter besluta om vilka åtgärder som ska vidtas.

- 5 Stadsdomstolen erinrade vidare om att motparten grundat sin ovannämnda slutsats på otillräcklig granskning av de faktiska omständigheterna. Enligt Stadsdomstolen kan förvaltningsmyndigheternas beslut att inte lämna ut de aktuella uppgifterna till klaganden utgöra ett formellt fel som kan påverka lagligheten av deras beslut. Dessutom fastställde motparten inte vilken ställning någon av de berörda personerna hade (om vilka den vägrat att lämna ut personuppgifter till klaganden), och den kunde därför inte inhämta de berörda personernas samtycke till ett sådant utlämnande enligt artikel 6.1 a i dataskyddsförordningen. Dessutom erkände motparten inte dessa personer som rättegångsdeltagare enligt § 27.2 i Správní řád (förvaltningslagen).
- 6 Motparten anser att Stadsdomstolens bedömning om att de registrerade personerna ska anses vara rättegångsdeltagare i det nationella administrativa förfarandet är felaktig. Enligt motparten kan visserligen förvaltningsmyndigheten underrätta den registrerade personen om myndigheten anser det lämpligt, men det är inte fråga om att delta i förfarandet inför förvaltningsmyndigheten, eller ens på annat sätt än genom direkt deltagande. Enligt motparten kan förvaltningsmyndighetens beslut att inte utnyttja en sådan möjlighet att underrätta den registrerade personen därför inte utgöra ett formellt fel i förvaltningsbeslutet.
- 7 Motparten har i detta avseende dessutom påpekat att de registrerade personerna i förevarande mål (det vill säga de fysiska personer vars uppgifter har maskerats på certifikaten) är verksamma i Folkrepubliken Kina och Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland, där också de juridiska personer som utfärdat certifikaten är registrerade samt att motparten inte har några kontaktuppgifter till dessa fysiska personer. Enligt motparten är det därför praktiskt taget omöjligt att uppfylla kravet på att underrätta dessa personer. För det fall de berörda personerna skulle vara rättegångsdeltagare i förfarandet, direkt eller indirekt, förefaller det som om förvaltningsmyndigheten även skulle behöva delge dem det överklagade beslutet, vilket inte är möjligt i avsaknad av uppgifter om bosättningsort utomlands.
- 8 Klaganden gör gällande att den inte anser att maskerade uppgifter om en fysisk person – vilken agerar för en juridisk persons räkning – utgör personuppgifter om en fysisk person. Klaganden har därvid hänvisat till skäl 14 i dataskyddsförordningen, enligt vilket ”behandling av personuppgifter rörande juridiska personer” inte omfattas av förordningens tillämpningsområde. Den omständigheten att en fysisk person, vilken är behörig att företräda en juridisk person, undertecknar ett intyg för den juridiska personens räkning, kan inte anses vara ett uttryck för den fysiska personens personliga förhållanden.

Sammanfattning av skälen till begäran om förhandsavgörande och bedömning av tolkningsfrågorna

- 9 Den första frågan avser gränsdragningen mellan ”personuppgifter som avser en fysisk person”, det vill säga registrerade personer enligt artikel 4 led 1 i dataskyddsförordningen, på vilka förordningen är tillämplig om övriga förutsättningar är uppfyllda, och ”personuppgifter som avser en juridisk person” vilka emellertid undantas från dataskyddsförordningen tillämpningsområde enligt skäl 14 i samma förordning. Syftet med begäran om tillgång till information var inte att erhålla uppgifter om en fysisk person, utan endast att kontrollera verksamheten hos den juridiska person för vars räkning en viss fysisk person agerar.
- 10 Den hänskjutande domstolen påpekar att det, med hänsyn till innebörden av och syftet med begäran om tillgång till information och arten av de uppgifter som lämnas ut i förevarande fall, skulle kunna anses att de maskerade uppgifterna utgör uppgifter om en juridisk person. En sådan situation skulle då inte omfattas av det materiella tillämpningsområdet för dataskyddsförordningen, eftersom begäran endast avser uppgifter som rör den juridiska personen, och detta inom ramen för en begäran om tillgång till information som uteslutande rör den juridiska personens verksamhet. För- och efternamn på och ställningen för en viss fysisk person som är behörig att agera på den juridiska personens vägnar skulle därför logiskt sett anses utgöra ”kontaktuppgifter” för den juridiska personen, i den mening som avses i skäl 14 andra meningen i dataskyddsförordningen.
- 11 Den hänskjutande domstolen har kännedom om följande omständigheter:
- 12 För det första har EU-domstolen konsekvent betonat i sin praxis att det fundamentala syftet med dataskyddsförordningen är att säkerställa ett effektivt och fullständigt skydd av fysiska personers grundläggande fri- och rättigheter, och särskilt rätten till privatliv i samband med behandling av personuppgifter.¹ Nyckelbegrepp i förordningen, till exempel ”personuppgifter”, ”behandling” och ”personuppgiftsansvarig”, måste följaktligen tolkas mycket extensivt.² I detta sammanhang bör även nämnas EU-domstolens dom av den 20 december 2017, *Nowak*³, i vilken det slogs fast att begreppet *personuppgifter* även omfattar de skriftliga svar som ges av en sökande som genomgår ett yrkesprov och examinatorns eventuella kommentarer till dessa svar. Det står således klart att begreppet ”personuppgifter”, när det gäller att fastställa tillämpningsområdet för dataskyddsförordningen, ska tolkas mycket extensivt.

¹ EU-domstolens dom av den 13 maj 2014, *Google Spain och Google* (C-131/12, EU:C:2014:317, punkt 53) (nedan kallad domen *Google*) och dom av den 27 september 2017, *Puškar* (C-73/16, EU:C:2017:725, punkt 38).

² Se domen *Google*, punkt 34, och dom av den 5 juni 2018, *Wirtschaftsakademie Schleswig-Holstein*, C-210/16, EU:C:2018:388, punkt 28.

³ C-434/16, EU:C:2017:994, punkt 62.

- 13 För det andra: Även om det förefaller som om skäl 14 andra meningen i dataskyddsförordningen definierar förordningens tillämpningsområde på ett negativt sätt, särskilt mot bakgrund av artikel 4 led 1 i denna förordning, har detta skäl inte särskilt beaktats vare sig vid fastställandet av gränserna för det materiella tillämpningsområdet i artikel 2 i dataskyddsförordningen, i definitionerna i artikel 4 eller i andra (rättsligt bindande) bestämmelser i förordningen. I detta hänseende framgår det av EU-domstolens fasta praxis att skälen i unionsrättsakter kan klargöra en viss tolkning av en bindande bestämmelse eller ge vägledning för en sådan tolkning, men att de inte har någon egen normativ verkan. Skälen utgör inte rättsligt bindande bestämmelser som kan tillämpas självständigt.⁴
- 14 För det tredje förefaller EU-domstolen i sin dom av den 9 mars 2017, Salvatore Manni⁵, ha godtagit att uppgifter om identifierbara fysiska personer från företagsregister utgör ”personuppgifter” i den mening som avses i det tidigare regelverket (dåvarande direktiv 95/46/EG, nedan kallat direktiv 95/46). Omständigheterna i det målet var emellertid annorlunda i både faktiskt och rättsligt hänseende.
- 15 För det fjärde trädde dataskyddsförordningen i kraft efter domen Manni, vilket innebar att det i skäl 14 uteslöts/bekräftades att behandling av uppgifter om juridiska personer inte omfattades av förordningens tillämpningsområde. Därigenom tillkom en negativ definition, något som inte uttryckligen nämndes i skälen i direktiv 95/46, och denna definition fanns därmed inte heller då det nämnda målet Manni avgjordes. Skäl 14 i dataskyddsförordningen kan även anses vara ett uttryck för unionslagstiftarens avsikt att definiera det skyddsomfång som garanteras av dataskyddsförordningen på ett något snävare sätt än tidigare. I detta avseende uppkommer emellertid frågan i vilken utsträckning dataskyddsförordningens reglering av denna särskilda fråga är avsedd att vara identisk med den som fanns i det tidigare direktivet 95/46.
- 16 För det femte: Även om ”personuppgifter rörande juridiska personer” skulle utgöra ett de facto-undantag, tillkommet tolkningsvägen (vilket då skulle kunna beaktas vid en tolkning e contrario av artikel 4 led 1 i dataskyddsförordningen), så följer det av EU-domstolens fasta praxis att varje undantag från tillämpningen av dataskyddsförordningen ska tolkas snävt och restriktivt, särskilt med beaktande av tolkningen av artikel 2.2 i förordningen.⁶

⁴ Se till exempel dom av den 12 juli 2005, Alliance for Natural Health m.fl., C-154/04 och C-155/04, EU:C:2005:449, punkterna 91 och 92, dom av den 21 december 2011, Ziolkowski och Szeja, C-424/10 och C-425/10, EU:C:2011:866, punkterna 42 och 43, och dom av den 25 juli 2018, Confédération paysanne m.fl., C-528/16, EU:C:2018:583, punkterna 44, 46 och 51.

⁵ C-398/15, EU:C:2017:197, punkt 34 (nedan kallad domen Manni).

⁶ Se till exempel dom av den 9 juli 2020, Land Hessen, C-272/19, EU:C:2020:535, punkt 68, dom av den 20 maj 2003, Österreichischer Rundfunk m.fl., C-465/00, C-138/01 och C-139/01, EU:C:2003:294, punkterna 39–47, dom av den 22 juni 2021, Latvijas Republikas Saeima (Prickning), C-439/19, EU:C:2021:504, punkterna 61–72.

- 17 Mot bakgrund av ovanstående anser den hänskjutande domstolen således att uppgifter om en person som företräder en juridisk person ska anses utgöra uppgifter om den juridiska personen och inte uppgifter om den fysiska person som företräder den juridiska personen, även om nämnda domstol också medger att denna tolkning av unionsrätten kan ifrågasättas. Svaret på den ställda frågan kan dessutom få betydande konsekvenser som går utöver det nationella målet och detta särskilda utlämnande av information, bland annat mot bakgrund av att det i medlemsstaterna förs ett antal register över juridiska personer och att allmänheten har tillgång till uppgifter om juridiska personer. EU-domstolen bör därför fastställa en vägledande ram på grundval av vilken en eventuell negativ definition av dataskyddsförordningens tillämpningsområde kan göras med avseende på uppgifter om juridiska personer, vilka ändå i många fall kommer att avse uppgifter om fysiska personer som antingen agerar på den juridiska personens vägnar eller direkt utgör den juridiska personen.
- 18 Den hänskjutande domstolen konstaterar rent generellt att den, även om den hyser förståelse för kravet på ett effektivt skydd av fysiska personers personuppgifter, anser att det intresset varken ensidigt eller i viss mån automatiskt kan ges företräde framför andra berättigade intressen, såsom exempelvis öppenhet och allmänhetens tillgång till information, vilka erkänns i unionens primärrätt som konstitutionella värden med avseende på unionens institutioner (artikel 15.3 FEUF). Enligt den hänskjutande domstolen ska tolkningen av begreppen i artikel 4 i dataskyddsförordningen inte göras på ett abstrakt eller isolerat sätt, och inte heller utan hänvisning till någon specifik behandling av personuppgifter, utan tolkningen måste göras med beaktande av sammanhanget och syftet med den specifika behandlingen av personuppgifter, vilket för övrigt EU-domstolen också gjorde i sin dom av den 29 juli 2019, Fashion ID GmbH⁷, i fråga om definitionen av ”personuppgiftsansvarig” i den mening som avses i artikel 4 led 7 i dataskyddsförordningen. Ett motsatt tillvägagångssätt skulle leda till en absolut tolkning av förordningen, vilket skulle medföra att dess tillämpningsområde utvidgades till att omfatta all kommunikation mellan personer vilken till sin natur består av ett utbyte av information, och detta oberoende av innehåll.
- 19 För det fall man godtar ovan nämnda bedömning vad gäller särskilda fall av personuppgiftsbehandling, står det i förevarande fall klart att begäran om tillgång till information inte hade till syfte att erhålla personuppgifter om fysiska personer, utan endast avsåg ett utlämnande av information om juridiska personer. Informationen om vilken person som är behörig att agera för den juridiska personens räkning och vilken person som har undertecknat intyget för dess räkning utgör därmed information om den juridiska personen i fråga, i den mening som avses i skäl 14 i dataskyddsförordningen jämförd med en rimlig och kontextuell tolkning av förordningens artikel 4 led i.

⁷ Se dom av den 29 juli 2019, Fashion ID, C-40/17, EU:C:2019:629, nedan kallad domen Fashion ID.

- 20 Den andra frågan avser nationella förvaltningsmyndigheters skyldighet att, innan information lämnas ut, fråga de registrerade personer som informationen avser om de samtycker till att informationen lämnas och att bereda dem tillfälle att yttra sig i detta avseende.
- 21 Denna skyldighet följer av den hänskjutande domstolens rättspraxis enligt lag nr 106/99, *således angående rättsläget före antagandet av dataskyddsförordningen*. Därefter införlivades relevanta bestämmelser i dataskyddsförordningen, i synnerhet artikel 6, och den nationella lagstiftningen utformades på följande sätt.
- 22 I § 8a.1 i lag nr 106/99 anges att utlämnandet av fysiska personers personuppgifter är villkorat av att behandlingen av dessa uppgifter sker i enlighet med de bestämmelser som reglerar skyddet av sådana uppgifter, det vill säga dataskyddsförordningen. Detta innebär i praktiken att för att det ansvariga organet ska kunna lämna ut personuppgifter eller annan information som avser fysiska personers personliga förhållanden, så krävs det att det ansvariga organets behandling av personuppgifter uppfyller de villkor för behandling av personuppgifter som anges i artikel 6 i dataskyddsförordningen och eventuellt andra bestämmelser i samma förordning. Det måste därför vara fråga om en av de situationer där behandlingen är laglig enligt artikel 6.1 a–f i dataskyddsförordningen. Ett undantag från detta villkor föreskrivs i § 8a.2 i lag nr 106/99, men denna bestämmelse är emellertid inte tillämplig i förevarande mål.
- 23 Enligt tidigare praxis från nationella förvaltningsdomstolar krävs dock för alla former av behandling, det vill säga även annan behandling än den som avses i artikel 6.1 a i dataskyddsförordningen (behandling med den registrerades samtycke), att den berörda personen underrättas om att den personuppgiftsansvarige har mottagit en begäran om att lämna ut uppgifter och att den berörda personen ombeds att ta ställning till denna begäran. Det bör i detta sammanhang understrykas att det i rättspraxis inte krävs något ”samtycke” från den registrerade, utan endast att den registrerade underrättas om att en begäran har mottagits och att den registrerade ”uppmannas att uttrycka sin åsikt”. Det förfarande som krävs enligt denna rättspraxis gäller således även i de fall som beskrivs i artikel 6.1 c eller e i dataskyddsförordningen, vilka kan vara tillämpliga i det förevarande målet, och därför även situationer där det inte krävs något samtycke från den registrerade enligt förordningen.
- 24 Däremot, vad gäller fall som inte omfattas av artikel 6.1 a i dataskyddsförordningen, är det uteslutande den personuppgiftsansvarige som beslutar om huruvida de begärda personuppgifterna ska lämnas ut. Artikel 6.1 i dataskyddsförordningen varken föreskriver eller utesluter i princip att den personuppgiftsansvarige även ska kontakta den registrerade personen för att eventuellt underrätta denne om sin avsikt att lämna ut dennes personuppgifter till tredje part, och därigenom inrätta någon form av preliminär och informativ dialog med den registrerade.

- 25 Den hänskjutande domstolen har, när den slog fast att det föreligger en sådan skyldighet, grundat sig på de registrerade personernas rätt till självbestämmande i fråga om information och på behovet av att minimera kränkning i de registrerades personliga integritet. Samma överväganden ligger till grund för skäl 4 i dataskyddsförordningen och ovan anförd rättspraxis från EU-domstolen avseende tolkningen av denna förordning (punkt 12 ovan). Det kan således hävdas att skyldigheten att underrätta den registrerade vid en begäran om tillgång till information som avser denne innebär att vissa av de principer för behandling av personuppgifter som anges i artikel 5 i dataskyddsförordningen uppfylls. I detta hänseende har den hänskjutande domstolen hänvisat till i) principen om öppenhet vid behandling av personuppgifter enligt artikel 5.1 a i förordningen och ii) principen om uppgiftsminimering enligt artikel 5.1 c i samma förordning, med hänsyn till den personuppgiftsansvariges faktiska svårigheter att på ett korrekt sätt informera de berörda personerna och inhämta deras eventuella yttranden. Det kan därför hävdas att skyldigheten för det ansvariga organet att informera den registrerade i dessa fall, även om den går utöver vad som fastställs i dataskyddsförordningen, ändå är i linje med förordningens andemening och syfte att säkerställa en hög skyddsnivå för registrerade.
- 26 Det är däremot problematiskt att utvidga denna skyldighet till att omfatta all form av databehandling enligt artikel 6.1 i dataskyddsförordningen och således även till fall där förvaltningsmyndigheten själv måste göra en bedömning av samtliga omständigheter i ärendet. Efter det att dataskyddsförordningen trädde i kraft och frågan reglerades i en direkt tillämplig och överordnad unionsförordning (och inte i ett direktiv, vilket tidigare var fallet), bör förvaltningsmyndigheternas agerande i princip vara detsamma inom hela unionen och regleras av samma villkor. Syftet med ett identiskt personuppgiftsskydd inom hela unionen är att säkerställa det fria flödet av sådana uppgifter inom en enhetlig rättslig ram (se även skäl 2 i dataskyddsförordningen).
- 27 I stället för att harmoniseras, om än i största möjliga utsträckning (såsom var fallet med direktiv 95/46⁸), regleras detta rättsområde nu på unionsnivå med hjälp av en förordning. En medlemsstat får följaktligen inte tillämpa en direkt tillämplig unionsförordning på nationell nivå på grundval av särskilda nationella villkor som inte följer av själva unionsakten och som till sin natur kommer att vara olika i varje medlemsstat. Detta skulle leda till ett system där behandlingen av och tillgången till personuppgifter potentiellt skulle vara svårare än i andra medlemsstater, just på grund av förekomsten av särskilda processuella villkor.
- 28 Slutligen har den hänskjutande domstolen även hänvisat till att det är svårt eller rent av omöjligt att på motsvarande sätt betrakta de registrerade personerna som rättegångsdeltagare i varje nationellt förfarande som skulle kunna leda till att vissa personuppgifter lämnas ut. Det framgår nämligen av artikel 1.1 i dataskyddsförordningen jämförd med artikel 4 led 1 i samma förordning, såsom

⁸ Se domen Fashion ID, punkt 54.

den tolkas mot bakgrund av skäl 14 första meningen i förordningen, att det skydd som förordningen ger är tillämpligt på behandling av personuppgifter avseende alla fysiska personer, oberoende av deras nationalitet eller bosättningsort. Att automatiskt kräva att den berörda registrerade personen ska informeras och i förväg ges tillfälle att yttra sig är emellertid globalt sett både geografiskt och kvantitativt svårt eller rent av omöjligt. De uppgifter som begärs i det aktuella fallet rör juridiska personer som är registrerade i endast ett fåtal länder i världen, utanför Europeiska unionen. Dessutom kan en rad register som innehåller personuppgifter beröra hundratals eller tusentals personer från olika länder. I ett sådant fall är det omöjligt att tillfråga dessa personer och bereda dem tillfälle att yttra sig.

- 29 Slutligen har den hänskjutande domstolen lagt till att för det fall EU-domstolen ger ett nekande svar på den första frågan som rör dataskyddsförordningens materiella tillämpningsområde, förfaller ändamålet med den andra frågan.